

РЕШЕНИЕ

№ 381

гр. П., 13.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – П., I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева

Членове: Венцислав Ст. Маратилев
Димитър П. Бозаджиев

при участието на секретаря Лилия Г. Церовска
като разгледа докладваното от Венцислав Ст. Маратилев Въззивно гражданско дело № 20205200500586 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл.258 и следващите от Гражданския процесуален кодекс.

С решение на Панагюрски районен съд №65 от 18.06.2020г. постановено по гр.д.№953/2019г. по описа на същия съд са отхвърлени предявените от Г. С. Н. ЕГН: ***** с адрес: гр. П., ул. „Р.“, № 50, ет. 2, ап.5 срещу Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ при Министерство на вътрешните работи с административен адрес: гр. С., ул. „П.“ № 171А, представлявана от главен комисар Н.Н. искове за заплащане на сума в размер на 1 347лв., представляваща неизплатено допълнително трудово възнаграждение за положен извънреден труд през периода от 01.12.2016г.-01.12.2019г., получен в резултат от преизчисляване на положения нощен труд съобразно въведената в НСОПЗ, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на сумата, и на обезщетение за забава в размер на 188лв., дължимо за периода от първо число на месеца следващ месеца, за който се дължи до 01.12.2019 г. Със същото решение на основание чл. 78, ал. 3 ГПК във връзка с чл. 78, ал. 8 ГПК, е осъден Г. С. Н. ЕГН: ***** да заплати на Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ при Министерство на вътрешните работи с административен адрес: гр. С., ул. „П.“ № 171А, представлявана от главен комисар Н.Н. сумата в размер на 100 лв. - юрисконсултско възнаграждение.

Решението се обжалва изцяло в срока по чл.259 ал.1 от ГПК от ищеца Г.

С. Н. от гр.П. чрез пълномощника си адв. А. Д. от САК с доводи за порочност на акта като незаконосъобразен, неправилен и неаргументиран, постановен в противоречие със съдебната практика. Счита, че по делото е установено наличието на служебно правоотношение между страните, положения извънреден труд за исковия период в посочения размер, паричната равностойност на този нощен труд в размер на 1347лв., в каквата връзка било и заключението по съдебно-счетоводна експертиза. Не се споделя извода на съда за съотношението по приравняване на нощния труд с коефициент 1/единица/, а не с предвидения коефициент 1.143.Тълкува се нормата на чл.187 ал.1 и ал.3 от ЗМВР, установяваща нормална продължителност на работното време за положен нощен труд в диапазона 22.00ч.-06.00ч. при сумирано отчитане на работното време, която норма имала защитна функция за служителя и за правото му да почива в достатъчно дълъг период, след като част от работните часове на смяната му са отработени през този времеви диапазон при забрана да се надвишава нормалната продължителност на работното време от 8ч. за всеки 24часов период. И че нормата изисква след всяка 24часова смяна на служителя да бъде осигурена 48часова почивка при средна продължителност на работното време за общия 72часов период без да се надвишава средно 8часа във времеви интервал от 22.00ч. до 06.00ч.Цитира се изричната препратка на чл.188 ал.2 от ЗМВР към КТ водеща до прилагане на императивната норма на чл.140 ал.1 от КТ, която се определя като единствената разпоредба в трудовото законодателство съдържаща дефиниция за реалната времева продължителност на полагадения нощен труд във времеви интервал, като процесното време е времева рамка, в която полагадения труд се счита за нощен, а реалната продължителност на положения от ищеца нощен труд не може да надвишава времевата рамка по чл.140 от КТ-нощен труд до 7часа, поради което няма как да бъде дерогирано действието на общата императивна норма на чл.140 от КТ. По отношение на алгоритъма за определяне размера и методиката за изчисляване на реално отработените часове нощен труд след превръщането им в дневен с коефициент от 1.143 се поддържа, че в ЗМВР и подзаконовите му нормативни актове, не се съдържа алгоритъм за изчисляването му. Пзовавайки се на чл.261 от КТ във връзка с чл.188 ал.2 от ЗМВР жалбоподателят сочи, че положеният нощен труд се заплаща с увеличение уговорено от страните по ТПО, но не по-малко от размерите предвидени от

МС-НСОРЗ и законовата делегация в §2 от ЗР на НСОПЗ, като методиката за определяне на паричния размер на неотчетения и незаплатен извънреден труд получен чрез превръщане на реално отработените часове нощен труд-8ч. при съобразяване с максимално допустимата продължителност на същия-7часа /чл.140 ал.1 от КТ/,по силата на препращащата норма на чл.188 ал.2 от ЗМВР, е чл.9 ал.2 от НСОПЗ. Неправилно съдът отказал да приеме, че е налице празнота в правото като основание за пр.гане на НСОПЗ. Счита, че алгоритъм за преизчисляването на нощния труд в дневен не е даден и с наредбата от 07.01.2020г., поради което тази празнота следва да се запълни с методиката за преизчисляване съгласно чл.9 ал.2 от НСОПЗ с оглед исковия период от време. По отношение преценката в коя част и в какъв размер действително положения нощен труд се явява извънреден жалбоподателя коментира нормата на чл.187 от ЗМВР като преизчисляването е за разликата между разрешените 7/седем/ часа за работа през нощта и за горницата до 8часа, чрез пр.гането на съответния коефициент. Навежда извода, че при обща продължителност на работното време за тримесечен период на сумирано изчисляване работното време, съответстваща на изискването за 7/седем/ часово работно време през нощта, пр.гането на коефициента би послужило за определяне на възнаграждението, равностойно на дневното. Посочва, че в случая е налице превишение на продължителността от 7часа, определена на база 8-часово работно време през деня и нощта и че горницата следва да се заплати по правилата на заплащане на извънреден труд, както и че ползването на коефициента не създава привилегия за служителите на МВР. Акцентира се на противоречие на съдебния акт на ТР №6 от 05.11.2013г. постановено по тълк.д.№6/2012г. на ОСГТК на ВКС, посочило недопустимост на възприемането на диференциран подход спрямо служители на МВР по отношение на техни права; че ЗДСл. има субсидиарно приложение при липса на изрична разпоредба на ЗМВР, като според чл.67 ал.3 от ЗДСл. минималните и максималните размери на основните заплати по нива и степени за държавните служители, размерът на допълнителните възнаграждения по чл.7 т.1-т.5 и редът на получаването им се определят с Наредба на МС и не могат да бъдат по-ниски от определените в трудовото законодателство. Излага и примерна схема за държавните служители в звената на ГДИН към МП и работата им на същия сменен режим на дежурства, на които също се заплаща преизчислено с коефициент 1.143

парично уравниване на действително отработените часове нощен труд след превръщането им в дневни с посочения коефициент 1.143. Заклучава, че е предвиден еднакъв законов режим, на който се подчиняват две групи държавни служители от ГДИН и служителите по ЗМВР, с което е прокаран принципа за равенство, залегнал в Конституцията. Като последен довод жалбоподателя акцентира на несъобразяване на съдебния акт с правото и правната уредба на ЕС, формираща трудовите правоотношения –Директива 75/117ЕИО въвеждаща принципа за равно третиране на работниците и служителите и забрана за дискриминация по отношение на пР.гането на основните начала на трудовото право- за равен и равностоеен труд-равна заплата. Препраща се и към чл.157 от ДФЕС, т.2, относно тълкуването какво следва да се разбира под заплащане, както и задължение на държавите членки да предприемат мерки, обезпечаващи спазването на принципа за равно заплащане на равен труд или за труд с равна стойност, като се акцентира на превес на нормите и принципите на правото на ЕС над нормите от националното законодателство, обвързващи решаващия съд и които не били съобразени от първоинстанционния съд постановил обжалваното решение. Моли да се отмени обжалваното решение и се уважат предявените искове. Претендира присъждане и на разноски по делото.

В срок е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемия ГДПБЗН-МВР чрез юрисконсулт С.. Излагат се доводи, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено. Коментират се и се повтарят част от мотивите на съда във връзка с отхвърлената искова претенция на ищеца против дирекцията. Акцентира се, че е спорен момента дали следва да се приложи чл.9 ал.2 от НСОПЗ-подзаконов нормативен акт по пР.гането на КТ, за служителите които полагат свой труд на смени, имащи статут по чл.142 ал.1 т.1 от ЗМВР. Отговаря се на всички доводи развити в жалбата, като се акцентира, че през процесния период организацията на работата на държавните служители в МВР се урежда с наредба на министъра на вътрешните работи № 81213-776 от 29.07.2016г. касаеща реда за организацията, разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима за дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в МВР, която не допуска пР.гането на общите правила по КТ и НСОПЗ и че в случая не е налице непълнота на Наредбата на

Министъра на вътрешните работи, както и че правоотношенията по служба са уредени в специален закон -ЗМВР заради специфичния статут на служителите, като ищецът е работил при работна смяна от 24часа, а не 12часа и същата е определена от ЗМВР, а не от КТ /максимална продължителност на работното време от 12часа по КТ/, поради което счита, че е несъвместимо прегането на КТ и на НСОПЗ за служители по чл.142 ал.1 т.1 от ЗМВР поради изключителност на техния статут и различността му от този по КТ. Поддържа се и довод за неприложимост на ТР №6 от 06.11.2013г- на ОСГТК на ВКС, доколкото се отнася за статут на държавни служители в МВР с полаган труд и със статут уреден по ЗДСл. Поддържа се, че липсва основание за приемане на неравностойно положение на тази група служители като се препраща към чл.48 ал.5 от КРБ и се поддържа, че нощният труд на ищеца е в рамките на 8часова продължителност, не се трансформира в дневен такъв, а се заплаща по смисъла на заповед №8121-з-791 от 28.10.2014г. на министъра на вътрешните работи по 0.25лв на час. Счита, че разграниченията в ЗМВР на нощния и на извънреден труд кореспондират и с Директива 2003/88/ЕО на ЕП и на Съвета от 04.11. 2003г. Препраща се и към доводите изложени от страната в отговора на исковата молба. Като последен аргумент се изтъква, че на ищеца са изплатени всички парични средства за извънреден труд и че последният не е доказал наличието на незаплатен такъв. Моли да се потвърди обжалваното решение с присъждане на разноските.

Пазарджишкият окръжен съд при условията на чл.269 от ГПК провери валидността и допустимостта на обжалваното решение, а по неговата правилност съобрази изложеното във въззивната жалба на ищеца Г. С. Н. и за да се произнесе взе в предвид следното:

Предявени са искове с правно основание в чл.178 ал.1 т.3 във връзка с чл.187 ал.5 т.2 от Закона за МВР и по чл.86 от ЗЗД.

В исковата си молба против Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ към Министерството на вътрешните работи, с административен адрес-гр.С., ПК 1309, у.“П.“ №171 А, ищецът Г. С. Н., ЕГН-***** от гр.П., ул.“Р.“ №50, ет.2, ап.6 твърди, че работи като пожарник от 2015г. към Районна служба “Пожарна безопасност и защита на населението“ гр.Панагюрище, структурно подчинена към Главна дирекция “Пожарна безопасност и защита на населението“ в МВР /ГДПБЗН в МВР/,

имащ статут на държавен служител, като работата в системата на ГДПБЗН е организирана на смени от по 24 часа непрекъснати денонощни дежурства или по 12 часа по предварително утвърдени графици за смените. През периода 01.12. 2016г. до 01.12.2019г. ищецът изпълнявал служебните си задължения на смени, които включват полагането на нощен труд в часовия интервал от 22.00ч. до 06.00ч. на следващия ден. Твърди, че през декември 2016г. е отработил около 60 часа нощен труд, през 2017г.-около 612ч., през 2018г.-566 часа, а през 2019г. и до 30.11.2019г. включително-434 часа или общо през периода положил приблизително 1672 часа нощен труд. Твърди се, че при сумирано изчисляване на работното време, е следвало да се изчисляла съгласно чл.187 ал.3 от ЗМВР-в работни дни подневно, а за работещите на 8, 12 или 24-часови смени-сумирано на тримесечен период. Цитира се нормата на чл.187 ал.5 от ЗМВР според която работата извън редовното работно време се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесен период за служители, работещи на смени. Счита, че в случая при работа служителя на 24- и 12 часови смени, при сумирано изчисляване на работното време, отношенията следва да се уреждат съгласно чл.187 ал.5 и ал.6 от ЗМВР, предвиждаща компенсиране на работата извън работното време с възнаграждение за извънреден труд за служители на смени. Цитира се и разпоредбата на чл.187 ал.9 от ЗМВР препращаща уредбата на работното време и неговото отчитане и компенсиране и други, да се определя с Наредба на Министъра на вътрешните работи, като поддържа, че в случая приложение намира нормата на чл.9 ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата /НСОРЗ/, предвиждаща преизчисляване на положение нощен труд. Твърди се, че процесния период са действали Наредба №8121з-592 от 29.05.2015г. и Наредба №8121з-776 от 29.07.2016г., като в чл.3 ал.3 и от двете наредби било записано, че при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22.00ч.-06.00ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8/осем/ часа за всеки 24 часов период, като и в двете наредби липсвала изрична правна норма, предвиждаща преизчисляване на нощния труд в дневен и че тази липса не следвало да се тълкува като законово въведена забрана за преизчисляване на положените от служителите на МВР часове нощен труд в дневен. Според ищеца това представлява празнота в уредбата за реда и организацията и разпределянето на работното време и на неговото отчитане, за компенсирането на работата

извън редовното работно време, режима на дежурствата, времето за отдых и почивките на държавните служители в МВР. Затова ищецът твърди, че при липсата на такава непълнота в специалната уредба, следвало субсидиарно да се приложи чл.9 ал.2 от НСОРЗ, предвиждаща, че при сумирано изчисляване на работното време, нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на съотношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време или коефициент 1.143. Поддържа се, че непълнотата на тази разпоредба би довело до поставяне на държавните служители, работещи в системата на МВР в неравностойно положение спрямо останалите държавни служители. Счита, че заявената искова претенция е основателна тъй като за процесния период е съществувало действително служебно правоотношение, основното задължение на служителя да престои труд е изпълнено, като за процесния период е положен и извънреден труд, който не е заплатен от работодателя чрез извършване на преизчисляването му с коефициент 1.143. След пресмятания ищецът счита, че е положил 1672 часа извънреден труд и след трансформация на нощния труд в дневен с коефициент от 1.143, изработените часове се увеличават на 1911 часа и се получава разлика от 240 часа, останали неизплатени, и предвид компенсацията на всеки извънреден час с основно възнаграждение, увеличено с 50% /чл.187 ал.6 от ЗМВР или компенсация на всеки час с блв,/ то задължението на работодателя било равно на 1440 лв, като освен това последният дължал и лихва за забава след изтичане на срока за който е трябвало да изплати съответното възнаграждение, като се претендира и лихва за забава уточнена с допълнителна молба от 04.05.2020г./л.125 / в размер на 220 лв за периода -първо число на месеца следващ този, за който се дължи до момента на подаването на исковата молба-02.12.2019г. ведно със законната лихва върху главницата от подаването на исковата молба

Моли да се осъди ответната Дирекция да заплати на ищеца Г. Н. сумата от 1440 представляваща неизплатено възнаграждение за положен извънреден труд в периода 01.12.2016г. до 01.12.2019г. ведно със законната лихва върху главницата както и лихва за забава в размер на 220 лв за периода от датата на изпадане на работодателя в забава-от 01-во число на месеца, следващ този за който се дължи/ до момента на подаване на исковата молба 02.12.2019г. В последното съдебно заседание претенциите са изменени по размер съобразно експертното заключение като главницата е от 1347 лв, а

искът за забава в размер на 188лв до 01.12.2019г./л.138/.

В срока по чл.131 от ГПК е постъпил писмен отговор от насрещната по спора страна ГДПБЗН към МВР, с вх.№496 от 05.12.2020г. чрез процесуалния си представител юрисконсулт С. С., в който исковите претенции се квалифицират като допустими, но по същество като неоснователни. Поддържа, че в случая исканото от ищеца трансформиране на нощният труд в дневен чрез умножаване с коефициент от 1.143 предвидено в чл.9 ал.2 от НСОПЗ е неоснователно тъй като процесната наредба не намира приложение по отношение служителите на МВР намиращи се в служебно правоотношение; че нормалната продължителност на нощния труд регламентирана от ЗМВР приложим в тези отношения като специален закон е от 8часа, толкова доколкото по размер е и дневния труд на държавните служители при 40часа и седмично и при 5дневна работна седмица. Счита, че е недопустимо такова преизчисляване доколкото приложението в случая на подзаконов нормативен акт /НСОПЗ/ би довело до дерогиране на законова норма-чл.187 ал.3 от ЗМВР, регламентираща специалната 8-часова продължителност на нощния труд. Твърди се, че за процесния период за която е заявена исковата претенция за възнаграждение за извънреден труд е действала НАРЕДБА №8121з-776 от 29.07.2016г. цитирана и в исковата молба, в сила от 02.08.2016г. като съгласно чл.3 ал.3 е регламентирано, че за държавните служители в МВР е възможно полагането на труд и през нощта между 22.00ч-06.00ч. като работните часове не следва да надвишават средно 8часа за всеки 24часов период което съответствало на регламентацията на този въпрос и в чл.187 ал.3 от ЗМВР. Оспорва се действието през този период на Наредба №8121з-592 от 25.05.2015г., доколкото следващата Наредба от 29.07.2016г, в сила от 02.08.2016г. преурежда правоотношението в това отношение и действаща и до момента. Твърди, че в ЗМВР няма празнота по отношение на продължителността на нощния труд от 8часа, а има специфична законова уредба различна от общата по КТ като няма основание да се пр.га общата разпоредба на НСОПЗ. Признава се, че съгласно предходно действала наредба №8121з-407 от 11.08.2014г., в сила от 19.08.2014г. се е извършвало преизчисляване на часовете положен нощен труд към дневен, което е било в несъответствие със ЗМВР и че това е поправено с Наредба №8121з-776 от 29.07.2016г. като не се съобщава какво точно е било несъответствието и как е била пр.гана за преизчисляване на нощния труд по

време на действието ѝ, при положение, че е действала повече от 8 /осем / календарни месеца и защо не е била отменена веднага след приемането ѝ, ако действително е противоречала на по-висок по степени ранг акт, респективно е уреждала незаконосъобразно трудовите отношения на служителите на МВР, като по тези въпроси ответникът не взема становище в отговора си на исковата молба по чл.131 от ГПК. Излага довод за неоснователност на искането на ищец за заплащане на нощния труд като извънреден, доколкото в ЗМВР имало ясно разграничение между дневния и нощен труд. Сочи се, че в отделни текстове на закона е регламентирано изплащането на допълнително възнаграждение за нощен труд/чл.179 ал.1/ от ЗМВР и размерът на допълнителните възнаграждения за извънреден труд,/ал.2/ като в чл.187 ал.5 лимитирано бил посочен годишния размер на извънредния труд, представляващ работа извън редовното работно време до 280ч., като се компенсира с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение, като в закона било посочено възнагражденията за извънреден труд, а в Заповедта на министъра на вътрешните работи тези за нощни труд, за които се изплаща допълнително възнаграждение за нощен труд от 0.25лв. Счита, че в случая няма положен труд над/извън установеното работно време от 8часа /график дежурства/ по смисъла на заповедта на министъра №8121з-791 от 28.10.2014г., като трансформацията на часовете нощен труд към дневен е с коефициент 1 /единица/ поради което не се явявали допълнителни часове за плащане. Поддържа, че положението от ищеца нощен труд за иския период, е правилно отчетен, полагащото му се допълнително възнаграждение е правилно определено и заплатено поради което счита претенцията за неоснователна.

По същите съображения се оспорва и претенцията за лихва.

И двете страни сочат писмени доказателства и правят доказателствени искания в производството пред първата инстанция.

Пазарджишкият окръжен съд за да се произнесе взе в предвид следното:

По делото няма спор, а това се установява от събраните по делото доказателства, че ищецът Г. С. Н. е работил като младши инспектор и държавен служител в МВР, считано от 11.09.2015г.,като към момента работи на длъжност пожарникар в Районна служба “Пожарна безопасност и защита

на населението“-Панагюрище към Регионална дирекция „ПБЗН-П.“ при Главна дирекция „ПБЗН“-МВР, като за периода от 01.12.2016г. до 01.12.2019г. ищецът е изпълнявал служебните си задължения на 24 часов сменен режим, съгласно представена по делото служебна бележка, изх. №101900-148 от 29.01.2020г. издадена от РДПБЗН-П., подписана от ВПД Директор комисар инж.А.Д.

За изясняване на спора от фактическа страна по делото е допусната и изслушана съдебно-счетоводна експертиза, заключението по която изготвено от експерта Л.Н.А., с вх.№1460 от 21.05. 2020г. въззивният съд възприема изцяло като обосновано, обективно, компетентно изготвено и неоспорено от страните и от което се установява, че съгласно проверените счетоводни документи при ответника и анализирани от експерта се установява, че за периода от 01.12.2016г. до 01.12.2019г. положеният от ищеца Г. С. Н. нощен труд е в размер на 1662часа, ношните смени са били 211 на брой, описани по месеци в табличен вид в констативно-съобразителната част. Експертът заключава, че положеният и отчетен нощен труд при 24-часово дежурство и при 24-часова смяна за периода от 01.12.2016г. до 01.12.2019г. в размер на 1662часа след умножаване на часовете за нощен труд с коефициент 1.143, съобразно нормата на чл.9 ал.2 от НСОПЗ, след преизчисляване става 1900часа, като разликата между преизчислените нощни часове в дневни при сумирано изчисляване на работното време и отчетените изработени нощни часове е от 238часа. За процесните 238часа експертът е изчислил размера на допълнителното възнаграждение за всеки отделен период на база среднодневно трудово възнаграждение-брутно и нетно, както и средночасово брутно трудово възнаграждение, като в табличен вид са посочени от експерта изчисленията по тримесечия, при което е установено, че стойността на допълнителното брутно трудово възнаграждение за извънреден труд за исковия период е от 1496.59лв, а неизплатеното на ищеца **Н. нетно допълнително трудово възнаграждение за извънреден труд за същи период е от 1346.94лв.** Изчислено е, че размерът на мораторната лихва за забава за периода от 01.01.2017г. до 01.12.2019г. върху дължимите нетни допълнителни трудови възнаграждения за извънреден труд, с натрупване, е в размер на 187.83лв. В съдебно заседание експертът поддържа заключението си.

Обжалваното решение е валидно и допустимо.

Постановено е от надлежен съдебен състав, в рамките на правораздавателната му компетентност, по предвидения процесуален ред и форма и при наличие на правен интерес за ищеца Г. С. Н. да установи, че за исковия тригодишен период от време не му е заплатен изцяло положения от него труд от 22.00ч. до 06.00ч. имащ характеристиките на извънреден труд за размера над нормалната продължителност на нощния труд от 7/седем/ часа и до положените 8 /осем/ часа на денонощие при сумираното му отчитане и да иска тяхното присъждане, както и да иска осъждането на работодателя да му го заплати заедно с мораторната лихва за забава.

Разгледани по същество исковите претенции са основателни в пълен размер предвид изменението на претенциите от ищеца в последното съдебно заседание от 28.05.2020г.

Въззивният съдът не споделя доводите на Панагюрски районен съд изложени към обжалваното решение с които са отхвърлени така заявените искиви претенции и излага свои собствени такива във връзка с подадената въззивна жалба и съобразно установеното по делото.

След пренасяне на делото пред въззивната инстанция, същото е било спряно поради висящност на преюдициално запитване отправено до СЕС във връзка с процесният правен спор и тълкуването на нормите на Европейското право.

След постановяване на решението по отправеното преюдициално запитване-Решение на съда /втори състав/ от 24.02.2022г. по дело С-262/20г. на СЕС, въззивният съд е дал указания на страните за евентуално предявяване на искания и за събиране на допълнителни доказателства, като от последните са постъпили единствено писмени становища по приложението и значението на постановеното решение от СЕС в светлината на разглеждани правен спор.

С оглед на така установената фактическа обстановка се налага да бъдат обсъдени няколко спорни момента от значение за правилното разрешаване на спора от правна и от фактическа страна.

Основният спорен момент между страните е дали при отчитане и заплащане положените часове нощен труд от служителите на МВР са приложими единствено разпоредите на специалния ЗМВР издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове или са приложими и общите

граждански закони-на КТ и НСОПЗ, и по конкретно чл.9 ал.2 за превръщането на нощните часове в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време. Следва да се отбележи че по този въпрос е образувано ТД №182020г. с разпореждане от 26.02.2020г на ВКС по което към момента няма постановено тълкувателно решение. Независимо от това, въззивният съд намира, че съгласно чл.176 от ЗМВР брутното месечно възнаграждение на държавните служители, работещи в МВР, както е в процесния случай, се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения, като съгласно чл.178 ал.1 т.3 от ЗМВР към основното възнаграждение на държавните служители се изплащат допълнителни възнаграждения за извънреден труд. Легалната дефиниция на извънреден труд е записана в чл.143 ал.1 от КТ според която това е трудът, който се полага по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодателя или на съответния ръководител на работника или служителя извън установеното за него работно време.

Действащата към исковия период разпорежба на чл.187 от ЗМВР е **предвиждала-чл. 187. (Изм. и доп. - ДВ, бр. 81 от 2016 г.) Ал.1** Нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица; **Ал.2** За държавните служители, които изпълняват служебните си задължения при специфични условия и рискове за живота и здравето, се установява намалено работно време; **Ал.3** Работното време на държавните служители се изчислява в работни дни –подневно, а за работещите на 8-, 12- или 24-часови смени – сумирано за тримесечен период. Определянето на 24-часова смяна е по изключение. Поради спецификата на дейността в Медицинския институт на МВР може да се определя и 6-часова смяна. При работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 и 6,00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период; **Ал.4** За държавните служители в МВР, извън тези по ал. 2 и работещите на смени, се установява ненормиран работен ден. Те са длъжни при необходимост да изпълняват служебните си задължения и след изтичане на редовното работно време; **Ал.5** Работата извън редовното работно време до 280 часа годишно се компенсира със: **т.1.** допълнителен платен годишен отпуск за работата в работни дни и с възнаграждение за извънреден труд за работата в почивни и

празнични дни – за служителите на ненормиран работен ден; т.2. възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечен период – за служителите, работещи на смени; Ал.6 Извънредният труд по ал. 5 се заплаща с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение; Ал.7 Извънредният труд не може да надвишава 70 часа на тримесечен период и 280 часа годишно; Ал.8 Държавните служители в МВР имат право на почивки в работния ден, междудневна почивка, междуседмична почивка и почивка в празнични дни при условия и по ред, определени с наредбата по ал. 9; Ал.9 Редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи.

Актуалната към настоящия момент редакция на закона е със следното съдържание:

Чл.187ал.1(Доп.ДВ,бр.60 от 2020г.) Нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица. Нормалната продължителност на работното време през нощта е 8 часа за всеки 24-часов период. Нощен е трудът, който се полага между 22,00 и 6,00 ч.

Ал.2 (Изм. – ДВ, бр. 14 от 2015 г.) За държавните служители, които изпълняват служебните си задължения при специфични условия и рискове за живота и здравето, се установява намалено работно време.

Ал.3 (Изм. – ДВ, бр. 14 от 2015 г., изм. и доп., бр. 81 от 2016 г., относно изречение първо, в сила от 14.10.2016 г., относно изречение второ, в сила от 1.02.2017 г., изм., бр. 60 от 2020 г.) Работното време на държавните служители се изчислява в работни дни – подневно, а за работещите на 8-, 12-или 24-часови смени – сумирано за тримесечен период. Определянето на 24-часова смяна е по изключение.

Ал.4 (Нова – ДВ, бр. 60 от 2020 г.) При сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното работно време към нормалната продължителност на работното време през нощта по ал. 1.

Ал.5 (Предишна ал. 4-ДВ, бр. 60 от 2020 г., изм., бр. 85 от 2020г., в сила от 1.01.2021г.) За държавните служители в МВР, извън тези по ал. 2 и работещите на смени, се установява подневно отчитане на работното време.

Ал.6 (Изм. и доп. – ДВ, бр. 14 от 2015 г., предишна ал. 5, бр. 60 от 2020г., изм., бр. 85 от 2020 г., в сила от 1.01.2021г.) Държавните служители в МВР при необходимост изпълняват служебните си задължения и след изтичане на редовното работно време.

Ал. 7 (Предишна ал. 6, изм. – ДВ, бр. 60 от 2020 г., бр. 85 от 2020г., в сила от 1.01.2021 г.) Работата извън редовното работно време до 280 часа годишно се компенсира с допълнително възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечен период. Извънредният труд се заплаща с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение.

Ал.8 (Изм.-ДВ, бр.14 от 2015г., предишна ал.7, бр.60 от 2020г.) Извънредният труд не може да надвишава 70 часа на тримесечен период и 280 часа годишно.

Ал.9 (Предишна ал. 8, изм. – ДВ, бр. 60 от 2020 г.) Държавните служители в МВР имат право на почивки в работния ден, междудневна почивка, междуседмична почивка и почивка в празнични дни при условия и по ред, определени с наредбата по ал. 10.

Ал.10 (Предишна ал. 9, изм. и доп. – ДВ, бр. 60 от 2020 г.) Редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдых и почивките за държавните служители по чл.142 ал.1 т.1 и ал.3 се определят с наредба на министъра на вътрешните работи.

Тълкуването на нормите следва да се разбира в посока, че измененията в закона косвено потвърждават тезата, че в закона е имало празнота, като законодателят не е уредил изрично нормалната продължителност на труда през нощта съзнателно, приемайки, че намира приложение общата разпоредба на КТ или поради пропуск.

Установява се, че за процесния период, въз основа на делегация на закона е издадена **Наредба №8121з-407 от 11.08.2014г.** за реда за организацията и разпределянето на работното време, неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на

дежурство, време за отдих и почивките на държавни служители в МВР. Предвидено е изрично в тази Наредба-в чл.31 и чл.34, **че положеният труд в периода от 22.00ч. до 06.00ч. при сумирано отчитане на работното време общият брой на тези часове за целия отчетен период се умножава с 0.143 и полученото число се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период.**

Наредбата е действала по-малко от една календарна година след което е отменена с последваща такава влязла в сила на 01.04.2015г. -Наредба №8121з-502 от 25.05.2015г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, неговото отчитане /наредбата от 2015г./, като с разпоредбата на чл.32 изрично е посочено, че извънредния труд се компенсира по реда ,посочен в ЗМВР, като не е предвидено пр.гането на коефициент. Тази наредба е отменена през следващата календарна година-2016г. по съдебен ред, с решение на ВАС по дело № 5450/2016г. и е последвало издаването на нова Наредба от 2016г. № 8121з -776 от 29.06.2016г. за реда за организацията и разпределението на работното време, неговото отчитане, **като уредбата на извънредния и на нощния труд не е променена и е идентична с тази по Наредбата от 2015г.** Установява се, че последната наредба от 2016г. е отменена по съдебен ред с решение на ВАС от 10.12.2019г. по дело №8601/2019г., обнародвано в ДВ от 14.01.2020г. и е приета нова Наредба №8121з-908 от 02.08.2018г. за условията и реда за изплащане на допълнителни възнаграждения на държавни служители за научна степен, полагане на труд през нощта от 22.00ч.-06.00ч., за полагане на труд на официални празници и за времето на разположение /наредбата от 2018г., в сила от 14.08.2018г./.

През календарната 2019г. е приета поредната Наредба №8121з-1059 от 26.09.2019г. за условията и реда за изплащане на допълнителни възнаграждение на държавни служители за научна степен, полагане на труд през нощта от 22.00ч.-06.00ч., за полагане на труд на официални празници и за времето на разположение, в сила от 04.10.2019г., с която се отменя предходната Наредба от 2018г., като двете Наредби от 2018г. и 2019г. са с идентично съдържание и режим по отношение уреждането правилата за заплащане на нощния труд, положен от 22.00ч.-до 06.00ч., за който съгласно чл.9 се дължи допълнително възнаграждение за положен нощен труд. Съответно за исковия период на заявената претенция са приложими

издадените от Министъра на вътрешните работи заповед от 2017г. и от 2020г., сочещ размер на ДВНТ /допълнителното възнаграждение за нощен труд/ от **по 0.25лв на час-по заповедта от 2017г. и от 1лв по заповедта от 2020г.**, които са взети в предвид и съобразени от експерта при изготвяне на експертното си заключение. Следва да се отбележи, че в посочените три Наредби от 2016г., от 2019г. и от 2020г., липсва изрично правило аналогично на чл.31 ал.2 от Наредба №8121з-407 от 11.08.2014г., съгласно което при сумирано отчитане на отработеното време, общият брой часове положен труд между 22.00ч. и 06.00ч. за отчетния период се умножава по 1.143, като полученото число се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период В следващите разпоредби на Наредби от 2015г. и от 2016г. в чл.31 е предвидено, че отработеното време между 22.00ч и 06.00ч. се отчита с протокол, посочени са лицата които го изготвят, срокове за това и начинът на отчитане на броя отработени часове, **от което се налага извода, че няма специално правило**, което да определи методология за превръщането на отработените нощни часове в дневни при сумирано изчисляване на работното време по отношение на държавните служители в МВР. С протоколно определение №383 от 14.09.2022г. постановено по настоящото в.гр.д.№ 586/2020г. /л.50/, Окръжният съд е приел, че в §51 от Решение на СЕС от 24.02.2022г. по преюдициално дело С-262/2020г., съдът мотивирайки първия преюдициален отговор, е подчертал, че когато определят необходимото равнище на защита на здравето и безопасността на работниците, които полагат нощен труд, държавите членки трябва да следят дали е гарантирано спазването на принципите на защитата на безопасността и здравето на работниците. Поради това те трябва да следят в полза на полагащите нощен труд работници дали има други мерки за закР. под формата на ограничения в продължителността на работното време, по-високо заплащане, осигуряване на безплатна храна, ободряващи напитки или сходни средства, които да позволяват да се компенсират или да се ограничи влиянието върху организма на особената тежест на този вид труд, по-голямата и по-бързо натрупвана умора, подчертана и в Директива №2003/88г., а съответно и да се съобрази естеството на нощния труд. В определението на въззивната инстанция е посочено още, че при мотивиране на втория преюдициален отговор, в §71-72 СЕС е дал насочващи пояснения за допълнителни проверки, които националният съд следва да извърши, като следва да определи каква

категория работници ползва общия правен режим по чл.140 от КТ и каква друга категория е изключена от обхвата му. Указал е, че ще трябва да се провери дали националният законодател е решил да изключи тази втора категория предвид в частност обективните характеристики на функциите които изпълняват работниците от нея.

СЕС е указал още, че едва след такъв анализ може да бъде отговорено конкретно на въпроса дали различното третиране е обосновано, тоест дали с основава на обективен и разумен критерий. Посочил е още, че различното третиране трябва да е свързано с допустима от закона цел и да е съразмерно /пропорционално/ на тази цел. В тази връзка въззивният съд е дал указания на страните, че в своето си решение съдът ще извърши преценка дали е сходство в правната уредба на сходни длъжности с тази на ищеца в частния и в публичния сектор по отношение на всички характеризиращи ги елементи и е дал указания на страните, че имат възможност да изразят своята позиция по така очертаните по-горе спорни въпроси в писмени становища, както да представят или да поискат доказателства по следните въпроси: **1.** Какъв е пакетът от закрилни мерки /например формата на намалена продължителност на работното време, допълнително заплащане, предоставяне и осигуряване на безплатна храна, ободряващи напитки, предпазно облекло или други сходни придобивки/, които позволяват да се компенсира или да се ограничи влиянието върху организма на особената тежест на нощния труд, полаган от ищеца, за да се гарантира защитата, безопасността и здравето на работниците упражняващи подобна професия; **2.**Кои работници от частния сектор имат сходни функции като тези на полицаите и пожарникарите и каква защита на нощния труд ползват същите, и **3.**Какви съображения наред с икономическите, са мотивирали промяната на нормативната уредба относно отчитането на нощния труд, полаган от държавните служители в МВР.

Страните не са предприели конкретни действия, не са представили нови доказателства и не са поискали събирането на такива.

Въззивният съд за да направи извод за наличието или липсата на неравно третиране на държавни служители по ЗМВР, е анализирал правния статут и уредбата на нощния и на извънредния труд и наличието на закрилни мерки за работещите по ЗМВР и работещите в частния сектор или други държавни служители със сходни функции, каквито са лицата извършващи

частна охранителна дейност и лицата заемащи длъжността горски инспектор по действащи Закон за горите. Съгласно чл.2 ал.1 от Закона за частната охранителна дейност /ЗЧОД/, частната охранителна дейност е търговска дейност, насочена към опазване живота и здравето на физическите лица, охраняване на имуществото физическите и юридическите лица, гарантиране на максимално ниво на сигурност при транспортиране на ценни пратки и товари, осигуряване на безпрепятствено провеждане на различни по характер и вид мероприятия. От цитирана разпоредба се налага извода за очевидно сходство на регламентираната с този закон дейност и тази изпълнявана от служителите на МВР и регламентирана в ЗМВР. Според нормата на чл.50 ал.1 от ЗЧОД, ръководител или изпълнител на частна охранителна дейност /ЧОД/ по чл.5 ал.1 т.1-т.8 може да бъде лице, което работи по основно трудово правоотношение на длъжност, съответна на изпълняваната дейност, въз основа на сключен трудов договор с ЕТ или ЮЛ. Съгласно ал.2 на същия член ръководител или изпълнител на ЧОД по чл.5 ал.1 т.9 може да бъде лице, което работи по основно или допълнително ТПО на длъжност, съответна на изпълняваната дейност или въз основа на сключен трудов договор с ЕТ или ЮЛ.

Според ал.3 на същия член физическото лице, регистрирано като ЕТ, член на управителния орган на търговското дружество или на юридическото лице или друго лице, оправомощено да ги управлява и представлява, **може да сключи трудов договор** по ал.1 само с пълнолетно и дееспособно лице, с не по-ниско от средно образование-за ръководител или изпълнител на ЧОД, което отговаря на посочените в закона условия. Изводът който се налага е, че според цитираните императивни правни норми лицата, осъществяващи частна правоохранителна дейност по трудово правоотношение, което се подчинява на нормите на КТ, в това число и нормите, уреждащи нощния и извънредния труд, отпуските и почивките и целият пакет от закрилни средства, свързан с полагането на този вид труд. По отношение дейността на лицата, заемащи длъжността “горски инспектор“ следва да се посочи, че същата се регламентира от Закона за горите от 09.04.2011г. и ал.2 от Наредба №1 от 30.01.2012г. за контрола и опазването на горските територии /обн.ДВ бр.11 от 07.02.2012г. ,в сила от 07.02.2012г. /, която за 10календарни години и то ежегодно е променяна само три пъти, в сравнение с наредбите, касаещи най-общо работното време и заплащането му в МВР, като според чл.196 ал.1 от

ЗГ Изпълнителната агенция по горите и нейните структури осъществяват контрол по прилагането на закона по отношение на всички дейности в горските територии, както и върху съхранението, транспортирането и преработването на дървесина и недървесни горски продукти, а съгласно ал.3 -Във връзка с осъществяването на контролните функции по ал.1 Изпълнителната агенция по горите и Министерството на вътрешните работи могат да сключат договор за сътрудничество.

В чл.200 ал.1 от ЗГ е предвидено, че при изпълнение на служебните си задължения горските инспектори имат право да:**1.** отвеждат принудително нарушителите с неустановена самоличност в най-близкото районно управление на Министерството на вътрешните работи;**2.** използват физическа сила и помощни средства само ако не могат да изпълнят служебните си задължения по друг начин, при: **а)** противодействие или отказ да се изпълни законно разпореждане; **б)** задържане на правонарушител; **в)** нападения срещу служителите или граждани; **г)** групови нарушения на обществения ред; **Съпоставени така** регламентираните дейности на ИАГ и в частност на горските инспектори се сочи на сходство в дейността, осъществявана от органите на МВР във връзка с опазване на обществения ред, но по отношение на горските територии в Р България. Следва да се отбележи и това, че съгласно чл.31 ал.1 и ал.2 от Наредба №1 от 30.01.2012г. за контрола и опазването на горските територии, назначаването на горски инспектори се извършва след провеждане на конкурс, който конкурс за длъжности по чл.35 ал.1 т.1-т.3 се провежда по реда на ЗДСл. Предвидено е още, че назначаването на горски инспектори на длъжностите по чл.35 ал.1 т.4-т.6 се извършва след провеждане на конкурс в съответствие с реда, определен в КТ и изискванията на наредбата. Според параграф 4 от Преходните и заключителни разпоредби на наредбата, законодателят е предвидил в срок от бмесеца от влизане в сила на Наредбата, служителите на ИАГ и нейните структури, които отговарят на изисквания за заемане на длъжностите по чл.35 ал.1 т.4,т.5 и т.6 /главен специалист-горски инспектор, старши специалист-горски инспектор и младши специалист-горски инспектор/ от същата наредба и желаят да я заемат, да могат да се преназначават без провеждане на конкурс.

Предвид така посочената и съществуваща законова регламентация за заемане на длъжността, се налага извода, че при назначаването си горските

инспектори сключват трудов договор по КТ или договор по служебно правоотношение съгласно ЗДСл., което означава, че полагането на извънреден и нощен труд, както и закрилните мерки, свързани с този вид труд, се подчиняват на нормите на ЗДСл. и на КТ/Кодекса на труда/.

Следва да се отбележи и това, че преценката дали е налице неравно третиране на служителите на МВР с работниците и служителите, чиито ТПО /трудова правоотношения/ са подчинени на ЗДСл и на КТ, трябва да се направи на база на правната уредба на нощния и извънреден труд в закони и подзаконовни нормативни актове и се извърши сравнителен анализ с уредбата на този вид труд в ЗМВР и относимите подзаконовни нормативни актове.

Така съгласно най-високия по-степен ранг по отношение на тази нормативна уредба /КТ/-**чл.140 ал.1** от КТ нормалната продължителност на седмичното работно време през нощта при 5дневна работна седмица е до 35часа, а нормалната продължителност на работното време през нощта при 5-дневна работна седмица е до 7/седем/часа.

Съгласно **ал.2** на същия член, нощен е трудът който се полага от 22.00ч. до 06.00ч., а за работници и служители, ненавършили 16г. възраст от 20.00ч. до -06.00ч. В **ал.3** се разпорежда, че работодателят е длъжен да осигурява на работниците и служителите безплатна храна, ободряващи напитки и други облекчаващи условия за ефективно полагане на нощния труд. Следва да се отбележи, че в чл.143 ал.1 от КТ е дадена легална дефиниция на извънредния труд, както в ал.2 изрично е прогласена забрана за полагане на извънреден труд. Изключенията от тази забрана са лимитирано посочени в чл.144 от КТ, като в т.2 се съдържа изключение, относимо единствено към категорията работещи в МВР-за извършване на работа от служители на МВР, свързана с провеждане на избори, изготвяне на експертизи и психологично подпомагане при оперативно-издирвателни дейности и овладяване на критични ситуации, както и за друга работа, свързана със сигурността и опазването на обществеността. В **чл.146 ал.1** от КТ е регламентирано, че продължителността на извънредния труд през една календарна година за един работник или служител не може да надвишава 150 часа, а в ал.2 е допълнено, че с колективен трудов договор тя може да бъде увеличена двойно- до 300часа годишно. В чл.262 от КТ е посочен размерът на заплащане на извънредния труд-50 на сто -за работа през работните дни;75 на сто-за работа

през почивните дни и 100 на сто -при работа през дните на официалните празници, както и 50 на сто-за работа при сумирано изчисляване на работното време. Освен това съгласно чл.8 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, в редакцията си към посочения исков период от време за всеки отработен нощен час или за част от него между 22.00ч.-06.00ч. на работниците и служителите се заплаща допълнително трудово възнаграждение за нощен труд в размер не по-малък от 0.25лв, като с изменението на посочената разпоредба от Наредбата с ДВ, бр.66 от 24.07. 2020г. в сила от 01.01.2021г. за всеки отработен нощен час или за част от него се заплаща допълнително ТВ за нощен труд не по-малък от 0.15 на сто от минималната работна заплата, установена в страната, но не **по-малко от един лев.**

Според разпоредбата **на чл.67 ал.7** от Закона за държавния служител във връзка с чл.20 и чл.21 от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация, в сила от 01.01.2017г., допълнителното възнаграждение за всеки отработен нощен час или част от него/след 22.00ч до 06.00ч./ е до 0.25лв, а за положения извънреден труд се заплаща допълнително възнаграждение за отработеното време, изчислено върху индивидуалната основна заплата в размер на 50% върху индивидуалната работна заплата, като посочените размери не са променяни през исковия период за който се претендира от ищеца трудово възнаграждение. Както се посочи и по трите закона- **ЗГ, ЗДСл и КТ** на работниците или служителите полагащи нощен труд, им се полагат ободряващи напитки, храна или тяхната равностойност.

В резултат на така направения сравнителен анализ на нормативната уредба на нощния труд **се налага извода**, че ако регламентацията му в ЗМВР е сравнима с тази регламентация в ЗДСл, **то във всички случаи** нормите регламентиращи този вид труд в КТ защитават в значително по-висока степен и сигурност правата на работниците и служителите, чиито трудови правоотношения се подчиняват на този закон, в сравнение с правата на служителите, чиито трудови правоотношения се подчиняват на Закона за министерството на вътрешните работи. В тази връзка, освен че в КТ нощният труд е ограничен до 7часа, което има определен и социален елемент, както и е свързан с безопасността на труда и ефективното и точно изпълнение на трудовите функции през този времеви отрязък /през нощта/ от съответния

работник или служител, заплащането на същия според този кодекс предвижда увеличение в размер на 15% от минималната работна заплата, но не по-малко от 1лев на час, **докато** със заповед №8121з-156 от 05.02.2020г. на Министъра на вътрешните работи **тази сума е фиксирана твърдо на 1/един/ лев и липсва възможност** заплащането да се определя на база МРЗ за работещите в МВР, който механизъм в отделни случаи би позволил заплащането на този вид труд да е значително по-високо от 1лев на час. Наред с това с последното изменение на чл.187 ал.1 от ЗМВР нощният труд е фиксиран на 8часа за всеки 24часа, което надвишава с 1час ограничението на нощния труд според Кодекса на труда. Следователно частен охранител работещ по трудов договор съгласно изискванията на ЗЧОД и извършващ сходна дейност с тази на служител на МВР, е третиран много по-благоприятно от служителя на МВР, което е недопустимо и не може да бъде оправдано по никакъв начин. Същото се отнася и за горските инспектори, назначени по трудови договори, подчинени на КТ, и доколкото единствената компенсаторна мярка за заплащането на нощния труд на служителите на МВР, съществувала в чл.31 ал.2 от Наредбата №8121з-407 от 11.08.2014г. необяснимо не е възпроизведена в следващите издадени наредби което е изключително неблагоприятно за тази категория служители от МВР.

Следователно не може да бъде споделено възражението на ответната **ГДПБЗН към МВР-С.**, че за служителите на МВР не е предвидено преобразуване на нощния труд в дневен с коефициент 1.143 и изплащането му като извънреден, защото с оглед спецификата на служебните правоотношения на държавните служители в МВР били предвидени редица други компенсаторни механизми -допълнително възнаграждение за прослужено време, /чл.178 ал.1 от ЗМВР/, размер на основния платен годишен отпуск /чл.189 от ЗМВР/,обезщетения за неизползван платен годишен отпуск/чл.234 ал.1 от ЗМВР/, обезщетения при прекратяване на служебното правоотношение/чл.234 ал.1 от ЗМВР/, по-благоприятен режим на заплащане на извънредния труд според неговата продължителност/чл.187 ал.5, ал.6 и ал.7 от ЗМВР и други/. Касае се за предвидени компенсаторни механизми на посочените в самия закон основания, предвидени за тази категория служители **и същите не могат с категоричност и с достатъчна степен на сигурност да бъдат квалифицирани като закрилни мерки за нощен и извънреден труд при работа с високо нервно-психическо**

натоварване, каквато безспорно е работата на служителите на МВР. Тези компенсаторни механизми нямат нито пряко нито косвено отношение към справедливото и пълно овъзмездяване на служителите за положен нощен и извънреден труд при изпълнение на служебните си задължения, като по делото не е установена наличието на пряка причинно-следствена връзка между същите като доказан компенсаторен механизъм и непосредственото овъзмездяване на посочения вид труд, полаган от служителите на МВР.

Съгласно указанията в решението на СЕС е да са установи дали по-голямата продължителност на нощния труд по ЗМВР се компенсира по друг посочен в закона или наредбата начин с предвидени закрилни мерки съотносими именно към този труд, каквито могат да бъдат намаленото работно време, допълнително заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволят пълно компенсиране на особената тежест на полагания от служителите на МВР нощен труд. Следва изрично да се отбележи, че такива доказателства също не бяха представени по делото, въпреки дадените на страните указания.

На следващо място нито в ЗМВР, нито в мотивите за изменението му са посочени причини, които да обосновават необходимостта от завишаване продължителността на полагания нощен труд и премахването на коефициента от 1.1343 при приравняването на нощния труд към дневен труд, като при това причините да не са икономически и да са свързани с допустима от закона цел, като в случая социалният елемент е силно подценен и неоценен, и несъответен на съществуващата до този момент правна регламентация на нощния и извънреден труд, и на условията при които той се полага, което е определено в ущърб на служителя от МВР. Или ако се съобрази регламентацията на труда на частния охранител съгласно ЗЧОД, който изрично препраща към нормите на КТ за уреждане на трудовите правоотношения с тези служители / Няма ясен и еднозначен отговор въпросът на базата на какъв разумен критерий ТПО на служителите на МВР, в частност нощния труд са уредени по-неблагоприятно в сравнение с ТПО, свързани със същия вид труд полаган от частния охранител/. Както вече се сочи, СЕС в своето решение по коментираното преюдициално запитване, макар че в чл.8 и чл.12, буква“а“ от Директива 2003/88 да не налагат да се приеме национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната

продължителност на нощния труд за работниците от публичния сектор е по-кратка от предвидената за тях нормална продължителност на труда през деня, то при всички случаи на такива работници трябва да има задължително други мерки за защита под формата на допълнително заплащане именно за този вид труд, а не изобщо, да има обезщетения или сходни придобивки именно за този вид труд, които да позволяват напълно да се компенсира особената тежест на полагания от тях нощен труд.

Предвид изложеното Пазарджишкият окръжен съд намира, че ще следва да отмени изцяло обжалваното решение на Панагюрски районен съд и да постанови ново с което да уважи предявените иски като присъди претендираното трудово възнаграждение като неизплатен нетен размер съгласно заключението на експерта Лушка Атанасова и мораторната лихва.

При този изход на спора в полза на жалбоподателя и ищец в производството пред първата инстанция Г. С. Н. ще следва да се присъдят разноски като адвокатско възнаграждение за двете инстанции за осъществено безплатно представителство при условията на чл.38 ал.2 от ЗАдв. в размер на по 325лв /чл.7 ал.2 т.2 от НМРАВ/за първата и толкова за въззивната инстанция или общо сумата от 650лв, платими от ответната ГДПБЗН, Последната ще следва да бъде осъдена да заплати разноски по делото за вещо лице в размер на 80лв в полза на бюджета на съдебната власт.

Водим от горното, Пазарджишкият окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение на ПАНАГЮРСКИ районен съд решение №65 от 18.06.2020г. постановено по гр.д.№953/2019г. по описа на същия съд.

ОСЪЖДА Главна Дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ при Министерство на вътрешните работи, с административен адрес: гр. С., ул. „П.“ № 171А, представлявана от главен комисар Н.Н., **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на Г. С. Н. ЕГН ***** с адрес: гр. П., ул. „Р.“, № 50, ет. 2, ап.5, сумата в размер на 1 347лв /хиляда триста четиридесет и седем лева/, представляваща неизплатено допълнително трудово възнаграждение

/нетно допълнително трудово възнаграждение/ за положен извънреден труд през периода от 01.12.2016г.-01.12.2019г., получен в резултат от преизчисляване на положения нощен труд съобразно въведената в НСОПЗ, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба в съда- 02.12.2019г. до окончателното изплащане на сумата, и на обезщетение за забава в размер на 188лв /сто осемдесет и осем лева/ дължимо за периода от първо число на месеца следващ месеца, за който се дължи до 01.12. 2019г.

ОСЪЖДА Главна Дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ при Министерство на вътрешните работи, с административен адрес: гр.С., ул. „П.“ № 171А, представлявана от главен комисар Н.Н., ДА ЗАПЛАТИ в полза на Г. С. Н. ЕГН: ***** с адрес: гр. П., ул. „Р.“, № 50, ет. 2, ап.5, сумата от 650лв/шестстотин и петдесет лева/ разноси по делото за адвокатско възнаграждение общо за двете инстанции, а в полза на Бюджета на съдебната власт да заплати 80лв /осемдесет лева/ разходи за експерт.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____